

ИДВАЙ У ДОМА КАТО МОЯ ДЪЩЕРЯ

Звънецътъ удари. Свърши се последниятъ предобѣденъ часъ. Децата излѣзоха въ коридора и почнаха да обличатъ горнитъ си палта.

До закачалкитъ на IV отдѣление се приближи едно бледо и окжсано момченце отъ II отдѣление.

— Бате, — обърна се то къмъ Пенча, ученикъ отъ V отдѣление, — какво ще ядете на обѣдъ въ трапезарията?

— Не знамъ. Ще видя, като отидемъ тамъ. Сега не знамъ.

— Донесъ нѣщо и на мене да си похапна, бе бате. У дома нѣма нищо за обѣдъ. Нѣма и да си ходя, каза натжжено малкото момче.

Наблизо се обличаше Пенка, ученичка отъ IV отдѣление. Тя чу цѣлия разговоръ и запита:

— Защо не дойде да обѣдва и братчето ти въ трапезарията? Нали сте бедни сираци?

— Не позволяватъ да се хранятъ две бедни деца отъ едно семейство, — отвърна Пенчо. Приеха само мене.

Азъ отдѣлямъ отъ моето ядене и изнасямъ за братчето си. За хлѣба е лесно. Дѣля го на две. Но отъ гозбата мжно мога да му изнасямъ всѣки пжтъ. Затова понѣкога се редуваме. Казаха сме на учителката, и понѣкога братчето ми отива вмѣсто мене.

Пенчо бѣ добъръ ученикъ. Обичаха го всички въ отдѣлението. Обичаше го и Пенка.

— Нека отиде братчето ти да се нахрани вмѣсто тебе въ трапезарията, а ти ела у дома, — каза му тя. Хайде, ела!

Пенчо мълчеше и се колебаеше.

— Ела, замоли се тя отново. Мама и татко много ще се зарадватъ.

Бедниятъ ученикъ бѣ готовъ да откаже, но, като погледна окжсаното си и бледо братче, дожалъ му за него и продума.

— Миле, вземи тая картичка. Покажи я на учи-